

vůbec k soudnímu usnesení podle § 57 tr. ř., kterým by bylo bývalo trestní řízení vyloučeno k samostatnému provedení a dokončení, a trestní řízení jak pro zločin krádeže, tak pro přečin předražování běželo vedle sebe jenom fakticky, aniž zde bylo soudní usnesení, vyžadované k vyloučení §em 57 tr. ř. odstavec první. Pro státního zástupce nebylo zde tedy důvodů, by podle druhého odstavce § 57 prohlásil, že si vyhrazuje stíhání stěžovatelovo pro přečin předražování. Chtěl-li stěžovatel mít jistotu, zda státní zastupitelství trvá na stíhání pro přečin předražování, bylo mu volno, by podle § 57 odstavec třetí tr. ř. žádal prohlášení státního zástupce, zda se stíhání v tomto směru vzdal čili nic. Stěžovatel tak neučinil a trvá proto stíhací právo státního zastupitelství doposud po právu a nenastaly okolnosti, které by trestnost přečinu předražování, z něhož je nyní obviňován, zrušily.

Čís. 899.

§ 320 tr. ř. stanoví předpoklady, za nichž soud otázku eventuální dání m u s í, aniž by však vylučoval právo soudu, dání otázku, třebas tu nebylo zákonných předpokladů.

Trestným dle § 141 tr. zák. jest každý, kdo při samém usmrcení ruku vztáhl nebo spolupůsobil způsobem čelícím k usmrcení, nikoliv však, kdo účastnil se pouze při loupeži.

(Rozh. ze dne 3. července 1922, Kr I 729/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Plzni ze dne 27. dubna 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupežného zabití dle § 141 tr. zák., zároveň však zrušil dle § 290 tr. ř. sám od sebe rozsudek nalézacího soudu ve výroku o vině ohledně kvalifikace dle § 141 tr. zák. a uznal obžalovaného vinným pouze zločinem loupeže dle § 192 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Bezdůvodna jest stížnost, pokud uplatňuje důvod § 344 čís. 6 tr. ř. proto, že nalézací soud dal porotcům vedle první hlavní otázky ve smyslu obžaloby na loupežnou vraždu ještě první a druhou eventuální otázku na činné účastenství při loupežné vraždě, pokud se týče na zločin loupeže. Vidí-li v tomto postupu stížnost porušení předpisu § 320 tr. ř., ponevadž prý za přelíčení nebylo nic tvrzeno, co by ony otázky odůvodňovalo, přehlíží jednak, že § 320 tr. ř. stanoví předpoklady, za jakých otázka eventuální dána býti m u s í, aniž by vylučoval p r á v o soudu, dání takovou otázku, alespoň tehda, když dotyčná eventualita výsledky hlavního přelíčení není vyloučena, ba přímo napovězena. Tomu však v tomto případě tak bylo. Neboť, ano nebylo přímých důkazů o tom, který z obou na loupežném přepadení účastnících pachatelů to byl, který na Šebestiána L. smrtelnou ránu vypálil, musil soud umožniti porotcům, by dali výraz svému přesvědčení jak pro případ, že by dospěli k přesvědčení, že obžalovaný byl oním pachatelem. jenž smrtelnou ránu na L-a

vypálil, tak pro případ, že by byli přesvědčeni, že rána ta vypálena byla společníkem jeho, a dále, že by nenabyli přesvědčení, že usmrcení L-ovo vyplynulo z přímého zlého úmyslu obou pachatelů, nebo jednoho z nich (přímá účast při vraždě, § 136 tr. zák., loupež, po případě loupežné zabítí), kteréžto eventuality vesměs dle objektivní povahy skutku nutně přicházely v úvahu. Týž důvod zmatečnosti ve spojení s dalším důvodem § 344 čís. 9 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost pro úpravu druhé dodatkové otázky, poukazujíc na nemožnost, by někdo pouhým zastavením povozu, držením koně a namířením zbraně mohl člověka usmrtit, jehož smrt nastala prokázaně střelnou ranou do břicha. Již z těchto vývodů vychází na jevo, že jde vlastně jen o zmatek dle § 344 čís. 9 tr. ř., o nejasnost výroku porotců spočívající na úpravě otázky dodatkové. Nelze popřít, že úprava této otázky není uspokojivá, jelikož, odchylujíc se povážlivě od doslovu zákona v § 141 tr. zák., nahrazuje jej skutkovou podstatou, z níž skutkové předpoklady § 141 tr. zák. bezpečně na jevo nevycházejí, a uvádí smrt napadeného v příčinnou souvislost s činností stěžovatelovou, z níž, alespoň samé o sobě, jak v otázce jest uvedena, vůbec nastati nemohla. Loupežné zabítí dle § 141 tr. zák., jež dodatkovou otázkou mělo býti, předpokládajíc odpověď kladnou, zjištěno, nekryje se s pojmem zabítí dle § 140 tr. zák., nýbrž přizpůsobeno je spíše § 195 tr. zák., tvoříc poslední stupeň trestnosti zločinu loupeže. Zodpovědným dle § 141 tr. zák. nutno uznati každého, kdo při usmrcení měl účast. Pojmu účasti pak sluší rozuměti stejně jako při vraždě dle § 136 tr. zák. nebo při loupeži dle § 195 tr. zák. Trestným dle § 141 tr. zák. je tedy každý, kdo při samém usmrcení vztáhl ruku nebo spolupůsobil způsobem činným k usmrcení, ne pouze při loupeži (viz sb. 4400). Právě tomuto činnému spolupůsobení stěžovatele k usmrcení L-a, záležejícímu ve výkonech tam uvedených, nedává druhá dodatková otázka svou od zákona se odchylující úpravou jasného výrazu, to tím méně, an výrok porotců nepodává nijakého vysvětlení, jak si porotci příčinnou souvislost mezi zjištěnou činností obžalovaného — zastavení povozu, držení koní a namíření zbraní — z níž, jak již uvedeno, alespoň samé o sobě, smrt Šebestiána L-a vůbec nastati nemohla, představovali. Avšak formální vada ta, která by ovšem vésti musila dle § 348 tr. ř. ku zrušení rozsudku ve výroku, kvalifikujícím loupež dle § 141 tr. zák. a v souvislém s tím výroku o trestu, stává se bezpředmětnou, protože odsouzení stěžovatelovo na uvedeném podkladě pro loupež kvalifikovanou dle § 141 tr. zák. jest přímo právně pochybeným, ku kterémužto zmatku (§ 344 čís. 11 tr. ř.), byť i stížností nebyl přímo uplatňován, hleděti jest dle §§ 290, 346 tr. ř. z moci úřední. Neboť v činnosti stěžovatelově, tak jak pojata jest na základě souhrnu výroků porotců do výroku soudu porotního, zjištěno jest spolupůsobení stěžovatelovo sice při loupeži, ne však, jak zákon pro trestnost dle § 141 tr. zák. výslovně požaduje, při usmrcení samém. Takovéto spolupůsobení předpokládalo by, ne-li přímo vlastní násilné vztažení ruky na osobu usmrceného, alespoň vědomé spolupůsobení k tomu, aby jiným účastníkem loupeže na tělesnou integritu napadeného bylo sáhnuuto. Takovéto spolupůsobení stěžovatelovo v činnosti stěžovatelově, porotci zjištěné a do výroku rozsudku pojaté, obsaženo není (poukázati dlužno na odůvodnění rozsudku, v němž se praví: »při čemž jednalo se se jmenovaným člověkem tak násilně...«, z čehož zřejmě

plyne, že soudní dvůr činnost obžalovaného v tom směru za zjištěnou nepokládal) a jestliže přes to porotci a soud vyslovili, že z násilného jednání proti Šebestiánu L-ovi smrt tohoto nastala, nutno z toho uzavírat, že jak porotci, tak i soud porotní měli na zřeteli souhrnné násilné jednání stěžovatele a jeho spolupachatele, což vedlo je k tomu, že přes to, že činnost stěžovatelova jen na spolupůsobení při loupeži, jež ovšem vedla k usmrcení L-a, ne však, jak zákon předpokládá, při tomto usmrcení samém se obmezila, i tohoto neprávem a proti předpisu zákona v § 141 tr. zák. zločinem loupežného zabití vinným uznali. Tím však byl zákon porušen a bylo proto způsobem výše uvedeným z moci úřední ve prospěch stěžovatelův zasáhnouti a obžalovaného uznati vinným zločinem loupeže dle §§ 190 a 192 tr. zák., čímž stává se zmateční stížnost bezpředmětnou.

Čís. 900.

Tím, že soukromý obžalobce, řídě se nesprávně vyplněnou obsílkou, se dostavil ku hlavnímu přelíčení pozdě, nepozbyl ještě práva žalobního. Lhostejno, že nesprávné vyplnění obsílky bylo zjištěno teprve soudem odvolacím.

Byla-li do usnesení prvního soudu, jímž bylo řízení dle § 46 tr. ř. zastaveno, podána stížnost a zároveň žádáno za obnovení trestního řízení, může nalézací soud rozhodnouti o této žádosti teprve po pravoplatnosti zastavujícího usnesení.

(Rozh. ze dne 3. července 1922, Kr I 843/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením okres. soudu v Mostě ze dne 23. února 1922, jímž bylo trestní řízení proti Jiřímu L-ovi pro přestupek dle § 491 tr. zák. podle § 46 tr. ř. zastaveno, jakož i usnesením krajského jako odvolacího soudu v Mostě ze dne 4. dubna 1922, kterým usnesení ono bylo potvrzeno, porušen byl zákon v ustanovení §§ 221 a 451 tr. ř., a usnesením okresního soudu v Mostě ze dne 17. března 1922, kterým zamítnuta byla žádost soukromého obžalobce za obnovu řízení, aniž vyčkáno bylo právní moci usnesení ze dne 23. února 1922 porušen byl zákon v ustanovení § 481 tr. ř.

Důvody:

Dne 31. ledna 1922 podal Karel R. u okresního soudu v Mostě obžalobu na Jiřího L-a pro přestupek proti bezpečnosti cti dle § 491 tr. zák. Soudce nařídil dne 1. února 1922 hlavní líčení na den 23. února 1922 odpoledne 3/43 hod. a obeslal obžalovaného, obžalobce a jeho zástupce. Poněvadž se však v určenou hodinu ani obžalobce ani jeho zástupce nedostavili a obeslání bylo vykázáno, zastavil soudce dle § 46 odstavec třetí tr. ř. trestní řízení usnesením ze dne 23. února 1922. Týž den, však o hodinu později než bylo hlavní přelíčení, dostavil se k soudu soukromý obžalobce se svým zástupcem a vykázali se obsílkou, znějící na 23. února 1922 odpo-